

odnosno razmatranju Aristotelove kritike predsokratovaca i Platona. Aristotelova je kritika, drži Petrić, neopravdana, netočna i prije svega zlonamjerna i zato se on smatra pozvanim da bude njihov branitelj.

Analizu Aristotelove kritike prethodnika razdijelio je Petrić u osam knjiga. Od toga su tri knjige posvećene obrani predsokratovaca, teologa, fiziologa i Pitagori, a četiri Platonu. Obrana Platona tematski se dijeli na obranu platoničke dijalektike, Platonovih ideja, fiziologije i praktičke filozofije. Treba napomenuti da termin fiziologija i fiziolozi rabi Petrić kao i Aristotel za istraživanje filozofije prirode.

Prva knjiga trećeg sveska posvećena je obrani Ksenofana, Zenona, Parmenida i Melisa, ali osim konkretnih pobijanja Aristotelove kritike sadrži i opće izlaganje o nastanku filozofije i izlaganje o običaju enigmatičkog izražavanja u filozofiji. U Petrićevu shvaćanju porijekla filozofije i potrebe za tajnovitošću u filozofiji, temelji se njegova obrana *napadnutih*, tj. predsokratovaca i Platona, kao i kritika *napadača*, tj. Aristotela.

Kao općeprihvaćeno shvaćanje izlaže Petrić tezu da je Noa sa svim vrstama živih bića iz Arke iznio i filozofiju. Sporno je, međutim, slaže li se Petrić s mišljenjem da je Zoroastrova i egipatska filozofija starija od grčke jer on navodi da su prvi filozofi bili grčki filozofi Prometej i Atlant. Ono što je u toj tezi filozofski bitno jest novoplatoničko nerazlikovanje između onog mitskog i onog povijesnog i filozofskog; Prometej i Atlant su, naime, mitološke, a ne povijesne osobe. To nerazlikovanje utemeljeno je u shvaćanju da je filozofski govor izvorno enigmatičan; na temelju te izvorne enigmatičnosti može on u sebe asimilirati i sve mitsko mišljenje. Enigmatičnost, nedoslovnost, tajnovitost proizašla je, tumači Petrić, iz potrebe da se filozofija zadrži u uskom krugu svećenika i posvećenih, da se ne proširi u narodu. Zašto je pak nužno ograničiti filozofiju na uski krug – o tome Petrić u ovom svesku u trećoj knjizi o Aristotelovim prigovorima Pitagori kaže: da ne bi postali jasni nekom čovjeku iz puka koji polako shvaća i zlom. Zašto je pak potrebno onome koji polako shvaća još dodatno otežavati shvaćanje nije posve jasno. Još manje nam je jasno zašto bi čovjek koji polako shvaća bio ujedno i zao. Čini se da je